

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. Свиленград, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200442 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № BG2022/1000-907/НП от 04.07.2022 година на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас, в частите, с която на Е. А. (Е.А.), роден на ***** година в град Одрин, Република Турция, с ЛНЧ ***** от град *****, със съдебен адрес: град Пловдив, ул. „Карловска” № 31, чрез адвокат Р. С., за нарушение на чл. 233, ал. 3, вр. ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 19 720 лв. (пункт I) и на основание чл. 233, ал. 8 от ЗМ е отнет в полза на Държавата лек автомобил марка „Мерцедес”, модел „Ц 200 ЦДИ” с държавен регистрационен номер ***** и с рама № *****5, ведно с Регистрационен талон и 1 брой контактен ключ.

НП, в частта, с която на основание чл. 233, ал. 6 от ЗМ е отнет в полза на Държавата тютюн за наргиле – 29 кг. (пункт II), е влязло в сила, тъй като не е

обжалвано – в този смисъл е изричното изявление на процесуалния представител на жалбоподателя, направено в открито съдебно заседание, проведено на 20.09.2022 година.

Жалбоподателят Е. А. чрез процесуалния си представител – адвокат Р. С., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия за съставен при допуснати съществени нарушения на процесуалния закон – не било посочено на какво основание тютюна за наргиле е акцизна стока, не била използвана законовата терминология и налице било опит, а не довършено деяние.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Е. А., не се явява . За него се явява адвокат Р. С., който пледира пред настоящия Съдебен състав за отмяна на процесното НП в обжалваните части на основанията, посочени в Жалбата и тъй като е нарушено правото на жалбоподателя, свързано с извършване на превод, както и тъй като липсвало пълно описание на стоките – предмет на нарушението и неясен бил начинът им на приобщаване към административнонаказателното производство. Претендират се разноси по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас, редовно призован на посочения съдебен адрес, изпраща представител –Главен юрисконсулт Елена Гъчева, която сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. Моли същото да бъде потвърдено в обжалваните части. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

Н а 04.04.2022 година, около 14.00 часа на Митнически пункт (МП)

„Капитан Андреево”, област Хасково, на трасе „Входящи леки автомобили и автобуси”, на път от Република Турция за Република България пристига моторно превозно средство (МПС) - лек автомобил марка „Мерцедес”, модел „Ц 200 ЦДИ” с държавен регистрационен номер *****, собственост (видно от Свидетелство за регистрация, част II) и управляван от турския гражданин със статут на продължително пребиваване в Република България (видно от писмо с вх.рег.№ 7303 от 11.08.2022 година на РУ – Свиленград) – жалбоподателя Е. А., който пътува сам.

Преди започване на митническата проверка водачът е поканен устно на български и на турски език от митническия служител К. Ф. К. да декларира носените от него лични вещи, стоки и валутни ценности. А. не декларира нищо.

На основание чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗМ, митническият служител К. К. започва да извършва митническа проверка на автомобила и багажа на шофьора, при която около двигателя открива недеklarиран тютюн за наргиле. Изтегля автомобила леко напред и в ляво.

Очевидец на случилото се до тук е свидетелят В. В. Ч., който работи на съседното платно.

К. съвместно с колегата си – свидетелят Ч. продължават митническата проверка, като преди това го уведомява и му показва открития тютюн за наргиле.

При проверката двамата митнически служители намират на различни места в автомобила – под задните седалки, под предните стелки и в бузите на калниците, още укрит недеklarиран тютюн за наргиле, който е опакован фабрично в пакети и на всеки пакет е посочен грамажа – 1 000 гр., като общото количество е 29 кг. без български акцизен бандЕ.. Установява се че е на жалбоподателя предвид изявлението му в тази насока, направено пред двамата свидетели – митнически служители.

Съставен е Протокол за извършена митническа проверка с № 1098 от 04.04.2022 година.

В Личното си обяснение, изискано на основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ от митническите служители за нуждите на проверката, каквото и дава в писмена форма жалбоподателят Е. А., ведно с превод на същото, сочи, че

стоката представлява тютюн около 30 кг.

На основание чл. 230 от ЗМ в присъствието на жалбоподателя е съставен и връчен *лично* Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № BG04042022/1000/M-745 от 04.04.2022 година, в който жалбоподателят сочи, че няма възражения против констатациите в Акта – видно от превода на думата, изписана в съответната графа.

Проверката приключва в 14.30 часа.

Описаният по-горе тютюн за наргиле е иззет с Разписка № 0215908, а автомобилът и принадлежностите му – с Разписка № 0215909, двата документа от дата 04.04.2022 година.

С Приемателно–предавателни протоколи от дата 04.04.2022 година, недекларираната стока и лекият автомобил, ведно с принадлежностите му, са предадени на отговорно пазене в склад на Териториална дирекция Митница Бургас.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

На 04.05.2022 година в Деловодството на АНО е входирана Молба от Е. А., ведно с приложено Пълномощно, в която сочи, че желае да бъде представляван от адвокат Р. С..

Определена е митническата стойност, равняваща се на продажната цена, на стоката – предмет на нарушението, в размер на 9 860 лв. съгласно чл. 29, ал. 4, т. 1 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС).

Видно от постъпилата в Деловодството на АНО с вх.№ 32-207168/29.06.2022 година Оценъчна експертиза, изготвена от вещото лице Огнян Николов Бюлбюлев, митническата стойност към датата на извършване на нарушението на лекия автомобил възлиза на 2 500 лв., а пазарната – на 3 000 лв. За определяне на митническата стойност вещото лице използва сравнителния метод и определя пазарната стойност на автомобила, на базата на която изчислява митническата, като директно сравнява с подобен (аналогичен) актив и ценово сравнение. Посочената митническа стойност е установена чрез детайлно проучване в български и европейски интернет-сайтове на автокъщи, магазини и автоборси. Използвана е средната пазарна цена, използвана в процеса на продажба на стоки в непроменена форма на независим партньор, където продавачите и купувачите могат да бъдат

открити нормално по всяко време и цените са общодостъпни. В заключение вещото лице сочи, че при определяне на митническата стойност на процесния лек автомобил е използвал разпоредбите на Митническия кодекс и чл. 74, § 3 от Регламент № 952/2013 година.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас издава процесното НП № BG2022/1000-907/НП на 04.07.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя чрез посочения от него процесуален представител на 07.07.2022 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено по делото, с отбелязване и на името на получателя му, а именно че е получено лично от адвокат Р. С.. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Както вече бе посочено в Акта, така и в НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ, тъй като е превозил стоки, за които се дължи акциз през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи. Извършеното деяние не представлява престъпление. За това нарушение на основание чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ на нарушителя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 19 720 лв. (минималния размер от 200 % от митническата стойност на недекларираната стока).

Видно от приетата като доказателство по делото Заповед № ЗАМ – 1091/32-246841 от 02.08.2021 година, Заместник-Директорите на Териториалните дирекции и м а т право съобразно териториалната си компетентност да издават НП за нарушения по ЗМ. Персоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП е служебно известно на Съда. Т.е. Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с индивидуален

административен акт - Заповед.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебното заседание, проведено на 20.09.2022 година свидетели К. Ф. К. и В. В. Ч.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспорираха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на К. Ф. К. и В. В. Ч., които са последователни, без вътрешни противоречия, взаимно допълващи се и логични, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира превратно или недостоверно да пресъздават обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия, от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Основания за критика по отношение на показанията на посочените свидетели – митнически служители, не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на Агенция „Митници”, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че актосъставителят е и свидетел, извършил проверката и установил нарушението, и независимо от това, че лицето е в служебно правоотношение с АНО, това не го прави заинтересувано лице, тъй като в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН (в този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година

на Административен съд - Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Ето защо, според Съда показанията на посочените свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт, че жалбоподателят Е. А. е превозил стока, за която се дължи акциз през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Съдебният състав, възприема изцяло и кредитира Становището на митническите органи относно митническата стойност на процесните стоки и Заключениеето на Оценъчната експертизата, назначена от АНО, тъй като са изготвени след извършване на необходимите проучвания и на базата на събраните по делото доказателства. Становището, респ. Експертизата са изготвени съответно от митнически органи и специалист в съответната област (, включен в Списъка на вещите лица за 2022 година за Хасковския съдебен район), поради което няма основание за каквото и да е съмнение относно тяхната квалификация на специалисти. С тези съображения, Съдът приема Становището и Експертизата, назначена от АНО, за извършени от сружители, респ. вещо лице – специалисти с необходимата квалификация и знания, липсват индиции за предубеденост, а от формална страна изготвените писмени Становище и Заключение обективират необходимите данни, ползвани за оценката и фактически констатации, поради което се явяват обосновани и аргументирани, в съответствие и кореспондиращи с фактите по делото и останалите доказателства, с оглед което не възникват каквото и да е съмнения за тяхната правилност. Обратни доказателства, опитващи се да опровергават констатациите, обективирани в Становището и Заключениеето на вещото лице, приложени в АНП, няма, поради което Съдът намира за

обосновани и правилни Становището и Експертизата, назначена от АНО (както вече бе посочено) и ползва същите при формирането на фактическите и правните си изводи. Въз основа на Становището и Експертизата се установяват митническа стойност на стоката – предмет на нарушението и на лекия автомобил, към датата на деянието. Досежно приложимите способности за определяне на митническите стойности, ползвани от митническите органи и вещото лице Бюлбюлев, Съдът намира същите за правилни и законосъобразни.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст (видно от датата на депозиране на Жалбата в Деловодството на АНО), от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с рег.№ 32-272591 от 15.08.2022 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че правилно АУАН не е преведен на жалбоподателя, тъй като митническите служители са установили, че той владее говоримо български език и използвайки и турски език, който владеят говоримо са му разяснили ситуацията. От показанията на свидетелите – митнически служители става ясно, че те са провели с жалбоподателя разговор на български и турски език, от който за К. и Ч. не са възникнали съмнения, че жалбоподателят не разбира случващото се в момента. В подкрепа на факта, че жалбоподателят разбира български език, макар и на едно доста ниско ниво, е обстоятелството, че представеното в съдебно заседание Пълномощно, подписано от А. няма данни да е било преведено. По същия начин стоят нещата и с Пълномощното, приложено към Жалбата и с Молбата, намираща се в АНП, с която е представено това Пълномощно.

Но независимо от изложеното в случай че не се възприе изложеното в предходния абзац, то Съдът излага следните съображения: в ЗАНН не се предвижда задължително участие на преводач в административнонаказателното производство - във фазата на установяване на нарушението. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на Призовки и Съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред Съда по разглеждане на Жалби срещу НП, на Касационни жалби пред Административния съд и Предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на НПК. Ето защо субсидиарното прилагане на нормите на НПК в частта относно задължението за назначаване на преводач не може да стане на основание чл. 84 от ЗАНН, тъй като са

приложими за производството по обжалване на НП пред Съда. При установяване на нарушението както българските граждани, така и чуждите граждани, които не владеят български език имат правото да разберат за какво нарушение са обвинени. Преценката дали липсата на превод на АУАН представлява съществено процесуално нарушение не следва да се прави формално. Засягането на правото на защита следва да се разглежда през принципа за върховенство на закона, отразен в чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и предвид чл. 47 и чл. 48, § 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ЕС), доколкото последната се явява приложима предвид упражняването на правото на свободно движение на чужди граждани. Следва да се има предвид че правото на лицето да бъде информирано за обвинението срещу него на разбираем за него език е с акцесорен характер - част е от правото му на справедлив процес и правото му на зачитане на правото му на защита, а последното намира проявление и в рамките на съдебния процес пред Районния Съд. В Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20.10.2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство е предвидено, че при налагане на санкции за леки нарушения, например пътно транспортни нарушения, установени след пътнотранспортна проверка, изискването за преводач и за осигуряване на информация важи единствено за производството по обжалване пред Съд. Разгледана в своята цялост, цитираната Директива установява безусловно задължение за осигуряване на превод единствено в рамките на наказателното производство, като за извършените административни нарушения такова задължение липсва. Затова, сама по себе си, липсата на превод на АУАН, не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. Отделно от това по делото жалбоподателят е представляван от адвокат. Установява се също така, че жалбоподателят се е запознал с АУАН, удостоверил е това с подписа си. В нито един момент жалбоподателят не е заявил, че не разбира случващото се в момента. Ето защо Съдът не възприема наведените в съдебно заседание тази насока възражения от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за основателни.

Правилно НП не е преведено, тъй като е получено от съдебен адресат – българският адвокат Р. С., който е процесуален представител на

жалбоподателя съгласно изричното изявление на последния, направено в писмен вид.

Настоящата съдебна инстанция приема, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 от ЗАНН. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично, като изрично е посочено че на визираните в тези два акта дата и място, жалбоподателят е превозил стока, за която се дължи акциз през държавната граница без знанието и разрешението на митническите органи. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган не е изписал конкретната хипотеза на чл. 233, ал. 3 от ЗМ, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, как, при какви обстоятелства, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е нарушена.

Действително в различните документи от АНП адресът на жалбоподателя е посочен некоректно, както и в датата на раждане на жалбоподателя, но това не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като точно и ясно е посочен ЛНЧ на лицето, което позволява индивидуализацията му по абсолютно категоричен и безспорен начин. Т.е. в случая не е налице неяснота относно субекта, който е осъществил съставът на нарушението и чиято отговорност се ангажира. Фактът, че длъжността свидетеля по Акта (съгласно изявленията му, направени в открито съдебно заседание), посочена в документите от АНП и длъжността на актосъставителя в НП, са посочени грешно, също не представлява съществено процесуално нарушение. От друга страна констатираното не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е.

такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 230 от ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 231 от ЗМ. Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 04.04.2022 година актосъставителят К. Ф. К. е заемал длъжността „Старши инспектор” в Териториална дирекция Митница Бургас към Агенция „Митници””, т.е. бил е митнически орган. В тази насока е и изявлението на свидетеля К., направено в открито съдебно заседание, проведено на 20.09.2022 година. Лицето, подписало НП – Стефан Николов Марашев, заема към момента на издаването му длъжността „Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас” и деянието е извършено в зоната на отговорност на Териториална дирекция Митница Бургас.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1, изречение второ и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на Акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Стойността на стоката, предмет на процесното митническо нарушение, тъй като представлява тютюнево изделие – тютюн за наргиле, по правилото

на чл. 233, ал. 3 от ЗМ се формира и е равна на неговата продажна цена. Същата е определена от митническите органи в размер на сумата 9 860 лв. - общо за цялото количество, според представеното Становище, в което е материализирано това заключение, ведно с Искане. Оценяването на предмета на нарушението е извършено от Комисия от митнически служители, в състав трима членове, специално назначена със Заповед № ЗАМ-632 от 11.04.2019 година на Директора на Агенция „Митници” и Заповед № ЗТД-1000-567/23.08.2021 година, изменена със Заповед № ЗТД-1000-691/25.10.2021 година, двете на Директора на Териториална дирекция Митница Бургас. От съдържанието на цитираното Становище, се установява, че продажната цена е определена от Митницата на основание чл. 29, ал. 4, т. 1 от ЗАДС, тъй като за процесното тютюнево изделие има регистрирана продажна цена. Съобразно така посочената единична продажна цена за процесната стока и съобразно количеството в резултат на математическо пресмятане митническите органи са получили и определили сборно сумата в размер на 9 860 лв., формираща общата продажна цена на същата. В този смисъл, цената твърдяна от органа е определена въз основа на официални документи и данни, ноторно известни и публично достъпни. Последната не се оспорва от жалбоподателя и при липса на обратни или други доказателства, събрани в хода на настоящото производство, установяващи друга различна продажна цена в т.ч. и доказване на такава на придобиване (покупно-продажна цена), Съдът не намери основания да не бъде приета така посочената от АНО, за правилно и законосъобразно определена, съгласно § 1, т. 34 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗМ, както и на правните норми от приложимия специален нормативен акт - ЗАДС - чл. 29, ал. 4, т. 1, с оглед вида на стоката - акцизна, при обявена продажна цена.

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Съгласно чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ, който превози през държавната граница стоки, за които се дължи акциз без знанието и разрешението на митническите органи, доколкото извършеното не представлява престъпление, се наказва за митническа контрабанда. В случая държавната граница на

Република България съвпада с линията на митническата проверка предвид спецификата на разположение на службите за контрол на митническите пунктове, чийто служители не са на самата държавна граница (, което е практически невъзможно), а вътре в територията на Република България.

От показанията на свидетелите К. К. и В. Ч. (митническите служители, извършили митническия контрол и последвалата митническа проверка), по несъмнен начин се доказва, от обективна страна, че на 04.04.2022 година при влизането си в Република България, през ГКПП „Капитан Андреево”, идвайки от Република Турция, жалбоподателят е носел, т.е. фактически е превозил през държавната граница стока с търговски характер, за която се дължи акциз, а именно процесния тютюн за наргиле. Същият, установи се, той не е обявил и декларирал в момента на преминаване през митническия контрол, нито устно, нито писмено. Точно обратното, тютюнът за наргиле е бил скрит на няколко места в автомобила, който е управлявал – места, изяснени конкретно в свидетелските показания, като реалното му наличие там и разкриването му е последващо, в резултат на действията на контролните органи и извършената от тях митническа - физическа проверка. А последното фактическо обстоятелство е категорична индиция за липса на изискуемото знание от страна на митническите органи за внасянето на тази стока на митническата територия на страната. Отрицателният факт за отсъствието на деклариране от негова страна на носеното тютюнево изделие, който също е несъмнено и пряко доказан от гласните доказателства (показанията на свидетелите К. К. и В. Ч.), субсумира и липсата на дадено надлежно разрешение от компетентния орган, последица именно поради отсъствието на знание у него за тези стоки, въвеждани на митническата територия на Република България. Разпитаните по делото свидетели К. К. и В. Ч. са формирали непосредствени възприятия относно разкриването на тютюна за наргиле и намирането му укрит, по начин - гореуказан, неговото количество (, което се установява от показанията на митническите служители, които са категорични, че тютюнът за наргиле е бил в пакети, фабрично опаковани, от по 1 000 гр., което обстоятелство не се оспорва, поради което не се налага да бъде допълнително претеглян), уточняват точното му местоположение и начина на укриването му. Иначе казано, въз основа на тези гласни доказателства, обсъдени в съвкупност и с писмените източници, пряко доказан е фактът на реалното наличие на процесното тютюнево изделие в

държане и фактическата власт на жалбоподателя при преминаването на държавната граница, с което е реализирано и неговото превозване през нея, но без знанието и разрешението на митническите органи. Именно тези два негативни признака (без знание и без разрешение) в кумулативната си даденост, формират съставомерния обективен елемент от състава митническото нарушение „митническа контрабанда”, очертан в разпоредбата на чл. 233, ал. 1 от ЗМ - основен състав, за което релевантен е фактът на укриването или непредставянето на вярна информация на Митниците за движението на стоките, преминаващи - влизащи/внос, респ. излизащи/износ от митническата територия на Република България. Поради това, Съдебният състав приема, че така осъщественото деяние от жалбоподателя, по своите обективни признаци, покрива изцяло фактическия състав на нарушение по чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ (т.нар. митническа контрабанда) и то в довършена изпълнителна форма, а от фактическа страна изразило се в превозване през държавната граница, при влизане в страната, на стока, за която се дължи акциз, по вид конкретно – тютюн за наргиле, без знанието и разрешението на митническите органи (ето защо наведеното в Жалбата възражение относно опита е неоснователно). За съставомерността на последното, достатъчно е обективно да е липсвало знание и разрешение на митническите органи, конкретната стока да премине на митническата територия на страната, съвпадаща и с държавната такава, но административно организирана, като проверка след реалното влизане в страната и преминаването на граничен контрол. А с оглед изпълнителното деяние и неговото реализиране, в случаи на внос/влизане в страната, правно значим е обективният факт на фактическото пресичане на държавната граница и на митническата територия, с навлизането на която и наличието на стоките там/на нея, деянието се счита за довършено. Направените правни изводи се налагат предвид установеното правно задължение във връзка с преминаването на митнически контрол, като действащо е задължението за деклариране на стоки, както въвежданите/внос, така и изнасяни от лицата/износ, произтичащо пряко от материалната разпоредба на чл. 66, ал. 1 от ЗМ, както и от множество Регламенти, които са с директно действие след присъединяването на България към ЕС. Според разпоредбите на цитираните нормативни актове, всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим, като са допустими при определени условия писмено или

устно деклариране. Субект на това задължение, несъмнено и няма спор, е бил и жалбоподателят, възникнало за него още в момента на влизането му в страната и започването на формалностите по митнически контрол, но същото той не е изпълнил, както безспорно се установи от свидетелските показания. От друга страна и самият факт на укриването на стоката на различни места в управлението от него автомобил, е категорична индиция за незнанието от страна на митническите органи, тъй като тази информация е била укрита от тях. Ето защо, след като пътникът – жалбоподателят А., влизайки в страна не е изпълнил задължението си, във връзка с преминаването през митнически контрол и не е декларирал носената от него акцизна стока - тютюнево изделие, каквото реално е открито едва при последваща физическа митническа проверка, безспорно с това си бездействие той е консумирал от обективна страна квалифицирания състав на административно нарушение по чл. 233, ал. 3 от ЗМ, с изпълнително деяние – „превозва”, дефинирано в основната хипотеза на ал. 1 на същата норма, чийто предмет са стоки, за които се дължи акциз – тютюн за наргиле. Следва да се отбележи, с оглед конкретното количество тютюневото изделие – 29 кг. тютюн за наргиле, внесено в страната от трета Държава (извън ЕС) надлежното за него деклариране е писменото, по аргумент за обратното от чл. 225 от Регламент (ЕО) № 2454/93 на Съвета от 2 юли 1993 година относно определяне на разпоредби за прилагането на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността, с директно действие за вътрешното ни законодателство, след присъединяването на Република България към ЕС, вр.чл. 66, ал.1 от ЗМ. Но такова, не се доказва да е направено от жалбоподателя, нещо повече, той дори не обявява устно тези факти - за носена стока, още по-малко от конкретния вид. Задължението за обявяване е възложено на лицето, което пресича държавната граница и в чиято фактическа власт се намират вещите, подлежащи на деклариране. Именно с оглед определения от закона субект, който трябва да понесе тежестта по извършване на формалностите по уведомяване на митническите органи относно преминаващите държавната граница стоки, е без каквото и да било значение, разбира се извън правилата за митническо обслужване, дали това лице е било приканено от митническите служители да декларира намиращите се във фактическата му власт и превозвани стоки. В случая доказан е и квалифициращият признак на нарушението, с оглед вида и естеството на

пренесената стока – тютюн за наргиле, който по родов признак, има особеното качество на тютюнево изделие, по смисъла на легалната дефиниция на Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия - § 1, т. 4 от ДР, а като такова представлява и акцизна стока, т.е. за която се дължи акциз, на основание чл. 4, т. 1, вр.чл. 2, т. 2 от ЗАДС (с оглед на изложеното и другите наведени в Жалбата, респ. в съдебно заседание възражения са неоснователни – тютюнът за наргиле се приравнява на тютюн за пушене, а ноторно известно е че тютюневите изделия са акцизни стоки и това е неговото официално наименование). Съобразно видът му и неговото количество – 29 кг., установено по делото като предмет на процесното нарушение, същото надвишава многократно допустимите нормативно установени прагове за безмитен внос, предвидени в чл. 51а, ал. 4, т. 4 от ППЗДДС, вр.чл. 58, ал. 7 от ЗДДС (50 грама, тъй като тютюна за наргиле се приравнява на тютюн за пушене), като едно от възможните условия за освобождаване от плащане на акциз, съгласно чл. 21, ал. 1, т. 4 от ЗАДС. Последно сочи и търговски характер, доколкото изключено е предназначение за лични и семейни нужди или подарък. След като е така, извършеното от жалбоподателя деяние, изразяващо се в превозване на тютюн за наргиле, покрива по обективните си признаци - изцяло квалифицирания фактически състав на митническо нарушение по ал. 3 на чл. 233 от ЗМ. Категоричен и закономерно обоснован от събраните по делото доказателства е и правният извод за неговото авторство - в лицето на жалбоподателя А.. Последният е лицето, подписало Разписката за задържането на същия и предвид факта, че тютюнът за наргиле е открит на различни места в управлявания от него автомобил и по – точно под задните седалки, под предните стелки, около двигателя и в бузите на калниците, липсва каквото и да е основание да се изключи държането му от негова страна към момента на пресичането на границата и влизането му в Република България. Изпълнителното деяние на превозването, като една от съставомерните форми на нарушението митническа контрабанда, се свързва с фактическото въвеждане на стоките - в случая тютюн за наргиле, на митническата територия на страната от влизащото в нея лице, което ги държи, а по този начин и ги превозва, като последното не изисква непременно непрекъснато чисто физическо притежание/държане в своя фактическа власт. Последното е установено по делото, наред и с другия изискуем признак - укриването на информация за

тези стоки от митническите органи, субсумиращо липсата на знание и дадено разрешение от последните за тяхното внасяне - въвеждане в страната, както вече се посочи. Предвид изложеното жалбоподателят следва да понесе предвидената в закона административнонаказателна отговорност за това нарушение.

С оглед наведените в съдебно заседание възражения от процесуалния представител на жалбоподателя в смисъл, че липсвало описание на предмета на нарушение, Съдът посочва следното: действително в АУАН и в НП не е посочено, че тютюнът е бил в пакети, които са били етикетирани относно грамажа, но тези обстоятелства не представляват задължителен елемент от съдържанието на посочените два акта. В случая същественото е обстоятелството относно общото количество на тютюна за наргиле, по което няма спор. Неоснователно е и другото наведено възражение, касаещо приобщаването на предмета на нарушението към материалите по делото – не е посочено как са събрани пакетите с тютюн, че са поставени в чувал, който е етиктиран чрез поставяне на Разписката (, което се установи от свидетелските показания), но в АНП е налице Разписка за предаване на този тютюн, на която са налични подписите на актосъставителя и на жалбоподателя, който се е подписал без каквито и да било възражения, поради което Съдът намира, че този документ е достатъчен, за да се приеме, че тютюнът е приобщен към делото и представлява годно доказателство в настоящия процес.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл, категорично правното съждение за което се налага от факта на укриването на тютюневото изделие. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. От тук разкрива се и пряко целеният резултат - настъпването на общественоопасните последици - укриването на информация от митническите органи, при наличие и на представа за обвързващото задължение за деклариране на носената стока, въпреки това напълно съзнателно и със знанието за общественоопасния характер на дейността си, жалбоподателят е бездействал при митническия контрол. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия и поведение в хода митническата проверка. Същият е следвало да знае, както и е знаел действащия митнически режим, респ. и

задължението за писмено или устно деклариране му е било известно, от една страна с оглед публичното им оповестяване - обявени публично, на указателни табели и на няколко езика, включително български и турски език, с местоположение изключващо пропускането, респ. невъзприемането им от преминаващите пътници, според създадената инфраструктура на ГКПП „Капитан Андреево” и предвид факта, че това е ноторно известно, както и предвид продължителното му пребиваване в страна от ЕС, както и предвид факта, че пътува често пресичайки държавните граници. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

В обобщение на изложеното до тук, решаващият Съдебен състав намира за правилна и съответна на доказаните факти по делото, квалификацията на процесното нарушение, във формата на изпълнителното деяние - превозва. До същия правен извод е достигнал и АНО, издавайки НП, и той е правилен и следва да бъде споделен. В допълнение към вече изложените съображения, необходимо е да се разясни, че проведеното разграничение в изпълнителните форми на контрабанда – превозва и пренася, въздигнати в самостоятелен фактически състав съгласно административнонаказателната разпоредба на чл. 233, ал. 3 от ЗМ, е в зависимост от използването на допълнително средство - пътно превозно, но само когато това е необходимо, за да се реализира самото изпълнително деяние, без което и неговото осъществяване би било невъзможно или пък когато е свързано с формално изпълнение на обществен превоз на товари, респ. Договор за превоз. Само по себе си фактическото обстоятелство за пътуване с МПС и управлението му от нарушителя, не обосновава изпълнително деяние във форма - превозва, за осъществяване на митническата контрабанда. И това е така, тъй като формата на изпълнително деяние следва да се съобрази с вида, обема и количеството на процесните стоки. Ето защо, извършеното от жалбоподателя по обективните си характеристики, покрива признаците на изпълнително деяние - превозил/превозва, следователно и приетата от АНО правна квалификация е правилната, както досежно изпълнителната форма на нарушението, така и по правно основание - чл. 233, ал. 3, вр. ал. 1 от ЗМ.

Извършеното конкретно деяние, преценено според обективните си

признаци, не може да се квалифицира като престъпно, доколкото не покрива елементите на престъпление по чл. 242 от НК съобразно равностойността на своя предмет – тютюн за наргиле.

Процесното административно нарушение по убеждение на решаващия Съдебен състав не разкрива характеристиките на маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН и не представлява такъв, освен поради отсъствието на установени смекчаващи обстоятелства - многобройни или изключителни такива, които да го отличават със значително по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този род административни нарушения, или пък изобщо - липса на такава. Отделно от това, в случая се касае за формално нарушение - на просто извършване, чийто предмет – тютюн за наргиле, той и акцизна стока, в количеството си – 29 кг., фактически многократно надвишава минималното допустимото за необлагаем внос - освободен от митни сборове - акциз и ДДС, както и начинът на превозването му, следва да се отчитат за завишаващи обществената опасност на конкретното нарушение. В тази насока като релевантен аргумент отчита се и се цени характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка - административнонаказателна, с оглед действащия режим на митническия контрол - в сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняваните публични, фискални интереси на Държавата и ЕС. В този смисъл не са налице основания за приложение на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на НП. Иначе казано, изричната преценка на АНО, обективизирана в издадения санкционен акт, с който е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, Съдът споделя за правилна. Съобразно изложените до тук правни съображения, не са налице основания за приложението на чл. 28 от ЗАНН, като предпоставка за незаконосъобразност на НП и неговата отмяна, като неправилно санкциониращо маловажен случай на административно нарушение.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Съгласно чл. 233, ал. 3 от ЗМ за митническа контрабанда на тютюневи изделия на виновните лица се налага Глоба в размер от 200 % до 250 % от митническата стойност на недекларираните стоки; а съгласно ал. 8 на посочената разпоредба превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда.

Административното наказание по пункт I от обжалваното НП е правилно и законосъобразно определено в минималния размер от 200 % от продажната цена на недекларираните стоки съобразно Становището на митническите органи, приложено в АНП. Така проведената индивидуализация според Съда е правилна и законосъобразна, тъй като е съобразена с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и указанията в нея критерии при отмерване на наказанието – за преценка на всички релевантни за отговорността обстоятелства – смекчаващи и отегчаващи такива. Като очевидно отчетени са конкретно количество на контрабандно превозвана стока – значително, което обстоятелство безспорно е отегчаващо и предопределя по-висока тежест на деянието. Като смекчаващи вината обстоятелства, извън това за превозването на стоката да не е бил използван тайник или друг специален начин, се установиха липсата на данни в кориците на делото за други нарушения, за които има влезли в сила НП и факта, че не е правил опити да осуети или възпрепятства проверката. Предвид така установените релевантни за отговорността обстоятелства, преценени в съвкупност и съобразно относителната им тежест, очертаващи с превес са смекчаващите такива (като Съдът не е съгласен със становището на АНО, че не е налице превес на смекчаващите вината обстоятелства), поради което обосновано, при спазване критериите на чл. 27 от ЗАНН, законосъобразно, както и справедливо - съответно по тежестта си на извършеното е индивидуализиране на наказанието в минимален размер, в който именно е и наложената Глоба – формирана от 200% от продажната стойност на стоката. В този смисъл извършената от АНО преценка относно режима на

индивидуализация е правилен относно процентното отношение на наложеното административно наказание.

Административното наказание е правилно и законосъобразно определено в минималния размер от 19 720 лв. съгласно Становището на митническите органи, приложено в АНП. Така наложеното с обжалваното НП наказание в пункт I, Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани.

Настоящата инстанция намира, че изграждането на обоснован извод относно правилността и законосъобразността на обжалваното НП в частта му относно отнемането на лекия автомобил се предопределя от едно условие – коя от визираните стойности - митническа или пазарна, следва да бъде меродавна, както на пътното превозно средство (ППС), така и на стоките - предмет на нарушението.

Както вече бе посочено съгласно разпоредбата на чл. 233, ал. 8 от ЗМ, превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда.

В закона не е посочен критерия за остойностяване на тези две стойности при преценка налице ли е явно несъответствие между двете. Изхождайки от чл. 233, ал. 1 от ЗМ където митническата стойност е ръководеща за определяне размера на наказанието, то обективен критерий за преценка би се явила именно тя (Решение № 96 от 21.02.2019 година по КАНД № 1266/2018 година на Административен съд – Хасково).

Преценката на Съда за наличие или липса на явно несъответствие обаче, следва да е винаги конкретна, предвид спецификата на всеки отделен случай и не следва да изхожда само от наличието или не на двукратно превишаване на едната спрямо другата, а като се изхожда и от размера на всяка една стойност поотделно, но и размера на съответното превишение, ако разбира се такова е налице.

Ръководна за митническия орган е единствено „митническата стойност” на дадения автомобил, а не застрахователната или пазарната такава.

Следва да се посочи, че стойността, която определя органът на стоката - предмет на нарушението, също е митническата й такава, а не застрахователна или пазарна. Само тези две равностойни по съществото си оценъчни стойности могат да се сравняват при преценяване дали е налице явно несъответствие между тях.

При обсъждане на НП в тази част Съдът възприема изцяло приетото от ВКС тълкуване на НК и ЗМ в Решение № 67 от 13.03.2009 година на ВКС по к.н.д. № 772/2008 година, I н.о., НК. В този съдебен акт на ВКС се приема, че аналогично на предвиденото в чл. 242, ал. 8 от НК, отнемане на „превозното или преносното средство, послужило за превозването или пренасянето на стоките, предмет на контрабандата, освен ако стойността му явно не съответства на тежестта на престъплението”, в чл. 233, ал. 6 от ЗМ (сега ал. 8) се предвижда, че превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на Държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда. В Решението на ВКС още се приема, че в чл. 233, ал. 6 от ЗМ (сега ал. 8) е почти напълно възпроизведен текстът на ал. 8 на чл. 242 от НК във връзка с отнемането на превозните и преносни средства, послужили за митническа контрабанда „освен ако стойността им явно не съответства на стойността” на предмета на тази контрабанда, както и че за митническа контрабанда, останала в рамките на административно нарушение, за прилагането й винаги да е необходима такава преценка за съответствие.

Определената митническа стойност на собственото на жалбоподателя ППС – лек автомобил, е в размер на 2 500 лв. Определената митническа стойност на стоката - предмет на митническа контрабанда, е в размер на 9 860 лв.

В случая не е налице явно несъответствие между двете конкуриращи се стойности - тази на стоката, и тази на отнетия лек автомобил, тъй като стойността на ППС не надвишава стойността на стоката, поради което Съдът намира, че подлежи на отнемане лекия автомобил. Т.е. правилно и в унисон с разпоредбата на ал. 8 на чл. 233 от ЗМ е отнет в полза на Държавата лекият автомобил – собственост на жалбоподателя, ведно с принадлежностите му.

Предвид изложеното обжалваното НП и в тази част пункт III следва да

бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на делото не се дължат разноси на жалбоподателя.

По делото се констатираха действително направени разноси от страна на АНО в размер 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред районния съд страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК, когато Съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли Жалбата, подателят на Жалбата заплаща всички направени по делото разноси, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. От изложеното следва, че в полза на АНО действително следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

Т.е. основателно е искането, направено от страна на АНО, за присъждане на разноси, които са в размер на 80 лв. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в представяне на писмени доказателства и явяване в едно съдебно заседание, поради което юрисконсултско възнаграждение в посочения размер е справедливо.

Сумата следва да се присъди в полза на Агенция „Митници” в качеството ѝ на юридическо лице съгласно чл. 3, ал. 1 от Устройствения правилник на Агенция „Митници”, в чиято структура се намира издателят на потвърденото в обжалваните части НП.

По отношение на Решението в частта за разноските АНО не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разноските от тяхна страна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № BG2022/1000-907/НП от 04.07.2022 година на Заместник-Директора на Териториална дирекция Митница Бургас, в частите, с която на Е. А. (Е.А.), роден на ***** година в град Одрин, Република Турция, с ЛНЧ ***** от град *****, за нарушение на чл. 233, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 19 720 лв. (пункт I) и на основание чл. 233, ал. 8 от ЗМ е отнет в полза на Държавата лек автомобил марка „Мерцедес”, модел „Ц 200 ЦДИ” с държавен регистрационен номер ***** и с рама № *****5, ведно с Регистрационен талон и 1 брой контактен ключ.

На основание чл. 63д, ал. 1, вр.ал. 4 от ЗАНН, ОСЪЖДА Е. А. (Е.А.), роден на ***** година в град Одрин, Република Турция, с ЛНЧ ***** от град *****, ДА ЗАПЛАТИ на Агенция „Митници” с адрес: град София, ул.„Георги Сава Раковски” № 47, сумата от 80 лв., представляваща направените разноските за юрисконсултско възнаграждение по АНД № 442/2022 година на Районен съд - Свиленград.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Е. А. (Е.А.), роден на ***** година в град Одрин, Република Турция, с ЛНЧ ***** от град *****, за присъждане на разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____